

rømmet Avisen; men dersom Indholdet af denne lille Seddel nu bliver trykt inde i Bladet, og en tilsvarende Deel af Bladet bliver trykt paa et særligt Blad og lægges indent Avisen, saa skal det være i sin Orden, saa bliver Tillæget fra uberettiget pludselig berettiget. (Stemmer: Ja, thi saa er det et virkeligt Tillæg!) Nu vel, men paa denne lille Pap kan der ogsaa trykkes, at det er et Tillæg til dette eller hiint Blad, og i de fleste Tilfælde er der virkelig trykt paa det, at det er et saadant Tillæg. Altsaa gaaer Finantsministerens Forsætning ud fra, at han ikke vil indrømme hele Bladet, men kun nogle Dele af Bladet, det Privilegium, som han omtaler, men derved kommer han ind paa en uholdbar Beti, thi han kan ikke drage nogen saadan Grændse, medmindre man vil vende tilbage til det gamle System, hvorefter det at optage Annoncer var Gjenstand for specielle Privilegier for enkelte Blade. Det forhold der sig dernæst ingenlunde saa, at det er paa „Postvæsenets Bekostning“, at Forsendelsen skeer. Vi have en Udtalelse i Lovforslagets Motiver, som siger: „Det maa her bemærkes, at den Indflydelse, et Blads eller Tidsskrifts større eller mindre Omfang eller Vægt har paa den med Besørgelsen forbundne Udgift for Postvæsenet, ved nærmere Betragtning, og naar Vægten under alle Omstændigheder bliver indskrænket til 25 Dvint, viser sig at være saa ubetydelig og ubestemmelig, at den ikke kan betragtes som et berettiget Moment ved Taxationsættelsen“. Der er altsaa her givet en Erkjendelse af, at det ikke medfører nogen Uleilighed eller Bekostning for Postvæsenet, at den Art Tillæggelige inden i en Avis. Men den høitærede Minister kunde jo heller ikke anføre dette Argument med fuldkommen god Føie; thi var dette hans Betragtning, saa maatte han have forlangt, at der skulde ydes Postvæsenet en Extrabetaling for saadanne Tillæg. Dersom den høitærede Finantsminister altsaa havde opstillet et System, hvorefter f. Ex. saadant et Tillæg skulde betale halvt af, hvad Numeret koster, saa kunde han endda have Ret i sin Indvending, men det har han ikke gjort, og det kunde han ikke gjøre, netop efter den Ud-

talelse, jeg nys oplæste af Motiverne, og efter de Grundsætninger, der ere gjorte gjældende med Hensyn til Breve. Thi det maa jeg atter og atter bringe i Erindring, at Rigsdagen har godkjendt den Forandring i Lovforslaget, at for Fremtiden skal det være tilladt at forsende lukkede Breve i Convolut, uden Hensyn til hvormeget Brevet veier, naar det kun holder sig indenfor den Vægt, der kan sendes for enkelt Porto, og efterat dette Princip er godkjendt for Breve, er det naturligt, at det Samme gjøres gjældende med Hensyn til Blade. I en lang Række af Aar har nu denne Frihed bestaaet og har ikke givet Anledning til nogen som helst Misbrug, men dersom den høitærede Minister frygter for, at Misbrug skulde komme, saa yder jo det stillede Forslag i den Henseende al fornøden Garanti, idet der nemlig er sat en Grændse, som vil gjøre det muligt for Postvæsenet at standse ethvert Forsøg paa at benytte Postvæsenets Forsendelsesbetingelser paa en ubillig Maade, saa jeg troer ikke, at der i Virkeligheden kan indvindes Noget imod, at vi her fastholde, hvad der nu har bestaaet i en lang Række af Aar. — Den høitærede Ministers Udtalelse var noget mere velvillig med Hensyn til Forslaget under Nr. 4, men den høitærede Minister tvivlede dog om, at det kunde siges i sig selv at være et forstandigt eller hensigtsmæssigt Princip, som her var lagt til Grund for Betalingen af Postvæsenets Forsendelser. Seg maa nu tillade mig at troe, at dette Princip netop er rigtigt og forstandigt i og for sig selv, og at det navnlig bedre end det Princip, som den høitærede Minister vil indføre, svarer til det nu engang givne og bestaaende Forhold. Der er jo dog ikke i og for sig nogen som helst Urimelighed i, at Betalingen for en vis Besørgelse af en Gjenstand fastsættes til Procenter af det, som selve Tingens koster, og denne Fastsættelse af Procent er jo en, som Staten i mangfoldige Forhold maa følge, uden at kunne indlade sig paa nogen nærmere Undersøgelse af, hvorvidt Procenten i hvert enkelt Tilfælde noigtigt svarer til det, som helst og billigst burde udredes. Seg skal ikke fordybe mig i fjernere analoge Tilfælde, f. Ex. ved Indtægtskatten, hvor Staten lige-